

29.

Billův velký objev

Obloha na východě byla stříbřitě bílá. Pak se pomalu zvedl nazlátlý opar a moře bylo nejdřív bílé a postupně zlátlo.

Skoro okamžitě se rozkřičeli mořští ptáci, aby pozdravili nový den. Brzy bylo moře kolem plné ptáků, kteří lovili ryby k snídani. Huffin a Puffin se k nim přidali.

Jack vykřikl, když se rozhlédl kolem. „To není ostrov s lagunou. Tam nebyly žádné skalnaté útesy. Tohle je jiný ostrov.“

„To je,“ souhlasil Filip. „Ten jsem ještě neviděl. Sakra! Kde to jsme?“

„Řekl bych, že to musí být ostrov, který jsme viděli na mapě,“ vzpomněla si Lucka. „Ostrov křídel. Jen se podívejte, kolik jich tu je. Tolik jsme jich nikdy neviděli.“

„To je neuvěřitelné,“ řekl Bill. „Musí jich tu být snad tisíce. Jsou tak blízko sebe, že se dotýkají.“

Nejen moře bylo plné ptáků, ale i obloha. Jejich křik byl ohlušující. Po chvíli se ptáci postupně vznesli z vody s rybami v zobácích. Huffin se vrátil do člunu a předložil Filipovi jako obvykle krásně vyrovnané ryby.

„Kiki je nějak potichu,“ řekl Filip a podíval se na ni. „Co je s ní? Kiki, uprav si chocholku.“

„Pošlete pro doktora,“ řekla Kiki smutně. Jack se na ni podíval zblízka. Pak vykřikl.

„Má kus chocholky pryč. Skoro nic jí nezbylo. Proto v noci tak křičela. Kulka jí musela proletět chocholkou a vytrhla jí peří.“

„Chudák Polly, chudák Polly, jaká škoda, jaká škoda,“ řekla Kiki a byla ráda, že je středem pozornosti.

„Chudák Kiki,“ řekl Jack a pohladil ji. „Tos musela zažít šok. Není divu, žes tak křičela. Nevadí, chocholka ti naroste znova. Zatím budeš vypadat trochu opelichaně, ale nám to nebude vadit.“

Bill zkoumal, co se stalo člunu. Najel na skálu a uvízl tam. Dokud nepřijde příliv, není naděje, že ho vysvobodí. Nebyli na pevnině, ale na výčnělku vysokých skal pokrytých chaluhami, kde hnízdila spousta ptáků. Zdálo se, že jim nevadí člun ani lidi v něm. Když někteří uviděli Huffina a Puffina, přiletěli na palubu taky. Jack byl nadšený.

„Člun je podle mě v pořádku,“ řekl Bill. „Až přijde příliv, uvolní se. Ale co si počneme, až se uvolní?“

„Budem veslovat do bezpečí,“ řekla Lucka bez rozmyšlení.

„Zní to dobře,“ prohlásil Jack lítostivě. „Ale netušíš, jaká je tady pustina. Přijede sem jenom pár lidí. Nemůžem veslovat na pevninu, že ne, Bille?“

„Ne,“ odpověděl Bill. „Jsem rád, že máme dost jídla. Aspoň něco. Ale co budeme pít?“

„Budem se muset spokojit se šťávou z ananasu,“ řekla Dina. „A kdyby přšelo, nachytáme si dešťovou vodu.“

„Co bychom teď měli udělat?“ řekl si Bill pro sebe a zamračil se. „Budou nás hledat. Budou vědět, že jsme se nemohli dostat moc daleko. Pošlou za námi lidi, možná i letadlo. Nemůžou připustit, abychom jim unikli.“

Děti věděly, o kom mluví. Dina se opatrně rozhlédla. „Kdyby jeli kolem ostrova, uviděli by nás. Zahlídli by hned náš člun.“

„Musíme vymyslet, co uděláme, až bude člun zase schopný plavby,“ řekl Bill. „Co kdybychom se trošku prospali? Lucka je bledá jako křída. Ta vůbec nespala.“

„Jsem strašně ospalá,“ připustila Lucka a přemáhala zívnutí. „Ale připadám si špinavá a ulepená.“

„Tak se rychle vykoupem v moři a pak si zdřímnu,“ řekl Jack. „Můžem držet hlídku.“

„Já se nechci koupat,“ řekla Dina. „Chce se mi spát. Vy klidně jděte a já zatím připravím spaní.“

„Pomůžu ti,“ nabídla se Lucka. „Taky se nebudu koupat. Jsem tak unavená.“

Bill s chlapci za chvíli vklouzli do vody. Dívky se na ně dívaly. „Skoro Billa a kluky mezi těmi ptáky nevidím. Když je ztratím z očí, nemůžu je najít.“

Byla to pravda. Na vlnách se pohupovalo tolik ptáků, že mokré hlavy chlapců a Billa nebyly téměř k rozeznání.

„Řeknem to Billovi, až se vrátí,“ prohlásila Dina a najednou ji něco napadlo. „Vsadím se, že kdyby se blížili nepřátelé a my skočili do vody, nikdo by nás mezi ptáky nepoznal.“

„To máš pravdu,“ souhlasila Lucka. „To je úžasný nápad, Dino.“

Když se chlapci s Billem vykoukali, hned jim to sdělily. Bill potěšeně přikývl. „Výborný nápad. Když se nepřátelé objeví v dohledu, uděláme to. Naše hlavy se ztratí mezi těly ptáků.“

„A co uděláme se člunem?“ zeptal se Jack.

„Můžem udělat to, co jsme udělali na skále v laguně,“ řekl Filip. „Naházíme na něj chaluhy, takže bude vypadat jako skála.“

„Vy máte ale nápady, děti,“ pochválil je Bill. „Až budete spát, já člun zakryju. Jestli nepřátelé přijedou, přijedou brzy. Nebudou ztrácet čas. Probudím vás, když je uvidím nebo

uslyším. Musíte pak hned skočit do vody. Radši spěte nalehko, abyste si nenamočili šaty. Plavky nemáte suché.“

„My jo,“ řekla Lucka. „Už se mi chce strašně spát. Doufám, že ještě nepřijedou. Nejsem si jistá, že se vůbec probudím.“

Bill je všechny pořádně přikryl. Ve chvíli spali. Bill začal zakrývat člun. Trhal velké trsy chaluh na okolních skalách a rozkládal je na stěnách člunu. Nakonec ta malá loď vypadala jako skála ve tvaru člunu.

Když s tím Bill skončil, sešel do kabiny. Bezmyšlenkovitě cosi odkryl a zůstal překvapeně stát.

Bylo tam rádio. Je to taky vysílačka? Horác by se určitě nevydal do takové pustiny bez vysílačky. Co kdyby se zranil nebo onemocněl? Bill začal třesoucíma se rukama rádio zkoumat.

Jeho hlasitý výkřik probudil Jacka. Ten se vylekaně posadil. „Už jsou tady?“

„Ne. Ale koukni. Proč jste mi proboha neřekli, že tady je rádio? Můžu poslat zprávu. Jestli budu mít štěstí.“

„Páni, já na to zapomněl,“ řekl Jack. „Ale je to vysílačka?“

„Je. Není moc dobrá, ale budu se snažit poslat zprávu na velitelství,“ řekl Bill. „Vždycky je někdo na příjmu. Doufám, že mě uslyší. Už jsem nevysílal několik dní.“

Bill začal něco hledat, ale Jack nevěděl co. „Co hledáš, Bille?“

„Anténu,“ odpověděl Bill. „Někde musí být. Ale kde.“

„Viděl jsem něco na polici vzadu,“ řekl Jack ospale. „Bylo to necelé dva metry dlouhé.“

„To bude ono,“ řekl Bill a šel pro anténu. Vytáhl něco dlouhého a řekl: „Tady je. Můžu ji vystrčit ven.“

Jack se chvíli na Billa díval, potom cítil, že se mu zavírají oči, a znovu se zachumlal pod deku. Bylo zajímavé sledo-

vat Billa, ale Jack stejně nevydržel vzhůru. Za okamžik tvrdě usnul.

Bill pořád cosi dělal a přitom si občas vzdychl, když se mu nedařilo. Z rádia vycházely podivné zvuky. Něco s ním nebylo v pořádku, ale Bill netušil, co to je. Kdyby uvedl tu věc do chodu aspoň na pár minut.

Nakonec doufal, že už má spojení. Teď poslat zprávu. Nejdřív musí odeslat svůj kód a pak čekat na odpověď.

Vysílal svůj kód znovu a znovu. Žádná odpověď. Pokusí se odeslat zprávu tak jako tak a bude doufat, že ji někdo zachytí. Ale dost o tom pochyboval.

Rychle odvyšíl kódovanou zprávu, ve které žádal o neprodlenou pomoc. Několikrát ji zopakoval, ale nedostal žádnou odpověď. Jako záchytný bod udal ostrov s lagunou, protože věděl, že je někde blízko. Určitě bude na mapě. Ale najdou ho?

Byl tak ponořený do své práce, že málem přeslechl vzdálený zvuk silného motorového člunu. Ale najednou si to uvědomil a vylekaně se podíval nahoru.

Křikl na děti. „Vstávejte. Rychle. Do vody. Už jsou tady. Vstávejte.“

Všichni hned vyskočili. Nepřátelé! Všichni vklouzli do vody. Dívky skoro ještě spaly. Nepřátelé! Bylo to tak. Motorový člun mířil přímo k nim.